

винаги причесани отъ гребена на традицията. Каквото у насъ мжжетъ могатъ да кажътъ въ поезията, казали сж го отдавна тѣхнитѣ висши прѣдставители — Гете, Хайне, Демелъ, — а каквото е останало отъ тѣхната богата трапеза, това го е изпапалъ вече гладния жизнерадостникъ, капитанъ въ оставка, сочния и порочния Лилиенкронъ. — Въ Нѣмско сега е нашъ редъ. Редътъ на женитѣ. Малко ме е грижа, че ти ще протестирашъ, и сега отдалечъ, както едно врѣме отблизу. Колко чинжътъ твоитѣ протести!

...Бездната отъ чувства, които клокочжтъ въ насъ, и които за пръвъ пжтъ прѣдъ очи на свѣта е разтворила божествената Сафо, тая бездна днесъ я оттуляме ний пакъ. Насила мжжетъ сж я държели до сега затулена съ похлупака на разни норми на филистерско благонравие... Вий искате все за васъ да живѣемъ — вкусно телешко месо, готвено тѣй, както вамъ допада на вкусъ. Хиледи намиратъ още своето щастие въ това. Азъ подиряхъ своето щастие изпървомъ въ мене си и за мене си — и знамъ да го цѣнж... Ти ми казваше едно врѣме, че именно затова ме и обичашъ, нали? (Недѣй се подсмива, недѣй поне отдалечъ...). Ти едвали ще си забравилъ афоризма на Ничше: „Когато отивашъ при жената — не забравяй камшика си!“ Да, при жената, при телешкото месо... а при менъ ти си идвалъ — — идвалъ си да ми казвашъ радоститѣ си и да мълчишъ за своитѣ скърби. И не една отъ тѣзи радости се отсвѣтлява въ моето сърдце, откъдѣто сетиъ азъ ги отразявахъ въ пѣснитѣ си. А сега тѣзи пѣсни ще ги четжтъ и на твоя роденъ езикъ, прѣддани пакъ чрѣзъ тебе. Това звучи като пѣсенъ, и то е една отъ моитѣ пѣсни.

Не помнжъ, дали до сега съмъ имала случай да ти изповѣдамъ една отъ своитѣ скърби. Ето я: Критицитѣ, както самъ знаешъ, се надпрѣварятъ съ хвалби за моитѣ пѣсни; тѣхъ ги очудва силата на стиха, свѣжата поетичность на израза, а най-вече дързостъта ми да вадж на явѣ онова, което до сега се е считало за пръвъ дългъ на жената да потайва: съкровениитѣ движения на сърдцето, което любовта не остава на мира. Въ сжщность това, което азъ и както азъ изказвамъ въ пѣснитѣ си, изказватъ го и повечето отъ моитѣ посестрими нѣмски поетки. Не знамъ дали и тѣхъ измжчва, както менъ, чувство на неудовлетвореность: ний го изказваме тѣй, че то за всѣкого е ясно. А дали е поезия онова, което всѣкой Lump про-